

«У НЬОГО КОЖНЕ СЛОВО – ЦЕ ПЕРЛИНА»

**до 120-річчя від дня
народження
Максима Тадейовича
Рильського**

«Все для людини і завжди з людиною — цей заповіт Рильський проніс крізь бурю і сніг, крізь усе своє життя».

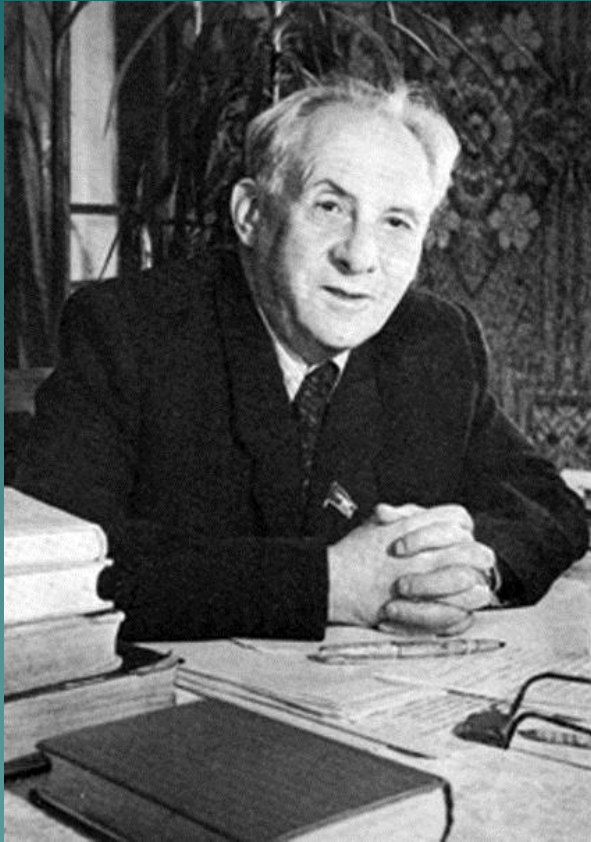

Михайло Стельмах

«...Рильський досить витончений і складний поет... І живе він зі своїм часом, напружено і уважно в навколишнє життя вдивляється, уміє помічати в його глибині струю вічно людського, близького всім часам і народам».

Микола Зеров

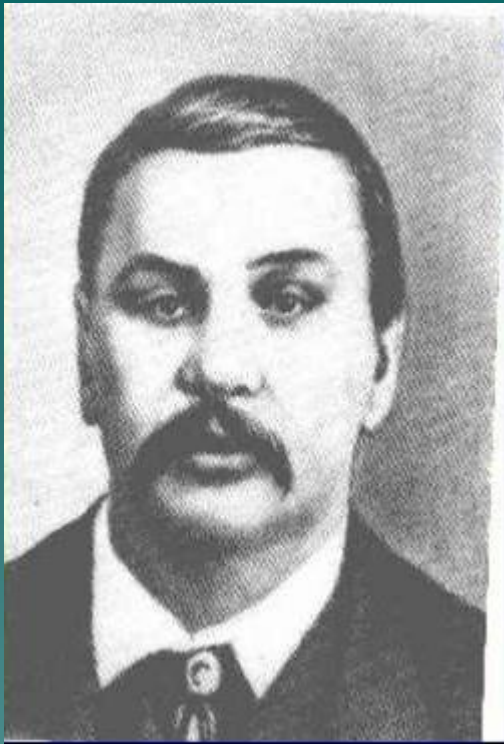
«Названо мене Максимом - на честь одного із героїв нашої минувшини, Максима Залізняка. Ім'я це прибрав мені батько з своїми друзями - Лисенком, Антоновичем. При цьому тихенько й проспівано пісню: «Максим козак Залізник»»

«Село на Київщині... Босі діти з засмаленими ногами, з пастушими торбинками через плечі... Вечірні співи дівчат, що солодкою луною пливуть у далечінь, парубочі розгонисті пісні... Солов'їні жагучі ночі, жаб'ячий хор і гукання водяного бугая... Світ - як таємнича, ледве розкрита книга... Дитинство моє, юність моя»»

«Десь у класі четвертому почав я друкувати свої вірші, а 1910-го року вийшла в світ перша моя книжечка "На білих островах"... Від тоді почав я вважати себе справжнім літератором...»»

**Коли серця у нас живі? Хай сміються з нас, глузують — Нам байдуже,
Бо замовкнуть, як почують слово дуже.**

Батько письменника -
Тадей Рильський

Зліва направо: Богдан Тадейович Рильський (брат поета),
Тадей Розеславович Рильський (батько поета), маленький
Максим, Меланія Федорівна Рильська (мати поета), Іван
Тадейович Рильський (брат поета) і лікар Я. В. Юркевич
(друг родини Рильських). 1900 рік.

Малий Максим з родиною

М. Рильський з батьком
Т. Рильським і українським
істориком В. Антоновичем
с. Романівка Київської
губернії, кін. 90-х рр. ХХ ст.

Неокласики — М. Т. Рильський, М. К. Зеров, П. П. Филипович.
20-і роки.

Зліва направо: О. С. Стефаник, І. П. Турганова, Г. Ф. Рильська, С. В. Стефаник, М. Т. Рильський, І. С. Козловський.
Під Москвою. 1961 р.

П. Г. Тичина, О. П. Довженко, М. Т. Рильський.
Саратов. 03.08.1942 р.

З Володимиром Сосюрою

*К. М. Рильська, М. П. Стельмах, Богдан Рильський,
М. Т. Рильський. Уфа. 1942 р.*

Рильські в евакуації

**Поет з дружиною
Катериною Миколаївною**

Біля будинку поета

З онуком Максимом

*М. Т. Рильський з родиною і друзями за фортепіано.
Голосіїв, 1961 р.*

Збірки поезій:

- «На білих островах» (1910)
- «Під осінніми зорями» (1918)
- «Синя далечінь» (1922)
- «Поеми» (1925)
- «Крізь бурю і сніг» (1925)
- «Тринадцята весна» (1926)
- «Гомін і відгомін» (1929)
- «Де сходяться дороги» (1929)
- «Знак терезів» (1932)
- «Київ» (1935)
- «Літо» (1936)
- «Україна» (1938) «Збір винограду» (1940)
- «За рідну землю» (1941)

- «Слово про рідну матір» (1942)
- «Світла зброя» (1942)
- «Жага» (1943) «Неопалима купина» (1944)
- «Мандрівка в молодість» (1944)
- «Чаша дружби» (1946)
- «Вірність» (1947)
- «Під зорями Кремля» (1953)
- «На оновленій землі» (1956)
- «Голосіївська осінь» (1959)
- «В затінку жайворонка» (1961)
- «Поезії» (I-III, 1946)
- «Поезії» (I-III, 1949)
- «Твори» (I-III, 1956)
- «Твори» (I-X, 1960—1962)

Переклади:

- «Пан Тадеуш» А. Міцкевіча
- «Ернані» В. Гюґо
- «Сірано де Бержерак» Е. Ростана
- «Орлеанська Діва» Вольтера
- «Король Лір» В. Шекспіра
- «Дванадцята ніч» В. Шекспіра
- «Євгеній Онеґін» О. Пушкіна

МОВА

Як парость виноградної лози,
Плекайте мову. Пильно й ненастанно
Політь бур'ян. Чистіша від сльози
Вона хай буде. Вірно і слухняно
Нехай вона щоразу служить вам,
Хоч і живе своїм живим життям.
Прислухайтесь, як океан співає —
Народ говорить. І любов, і гнів
У тому гомоні морським. Немає
Мудріших, ніж народ, учителів;
У нього кожне слово — це перлина,
Це праця, це натхнення, це людина.
Не бійтесь заглядати у словник:
Це пишний яр, а не сумне провалля;
Збирайте, як розумний садівник,
Достиглий овоч у Грінченка й Даля,
Не майте гніву до моїх порад
І не лінуйте доглядать свій сад.

**Спинилось літо на порозі
І дише полум'ям на все,
І грому гордого погрози
Повітря стомлене несе.**

**Умиється зелене літо
І засміється, як дитя,—
Весни ж і весняного цвіту
Чи я побачу вороття?**

**Чи весняні здійсняться
мрії?
Чи літо не обманить їх?
Чи по степу їх не розвіє,
Мов пух на вербах
золотих?**

"Яблука допіли, яблука червоні..."

Яблука допіли, яблука червоні!

**Ми з тобою йдемо стежкою в саду,
Ти мене, кохана, приведеш до поля,
Я піду — і може більше не прийду.
Вже й любов допіла під промінням теплим,
І її зірвали радісні уста, —
А тепер у серці щось тремтить і грає,
Як тремтить на сонці гілка золота.
Гей, поля жовтіють, і синіє небо,
Плугатар у полі ледве маячить...
Поцілуй востаннє, обніми востаннє;
Вміє розставатись той, хто вмів любить.**

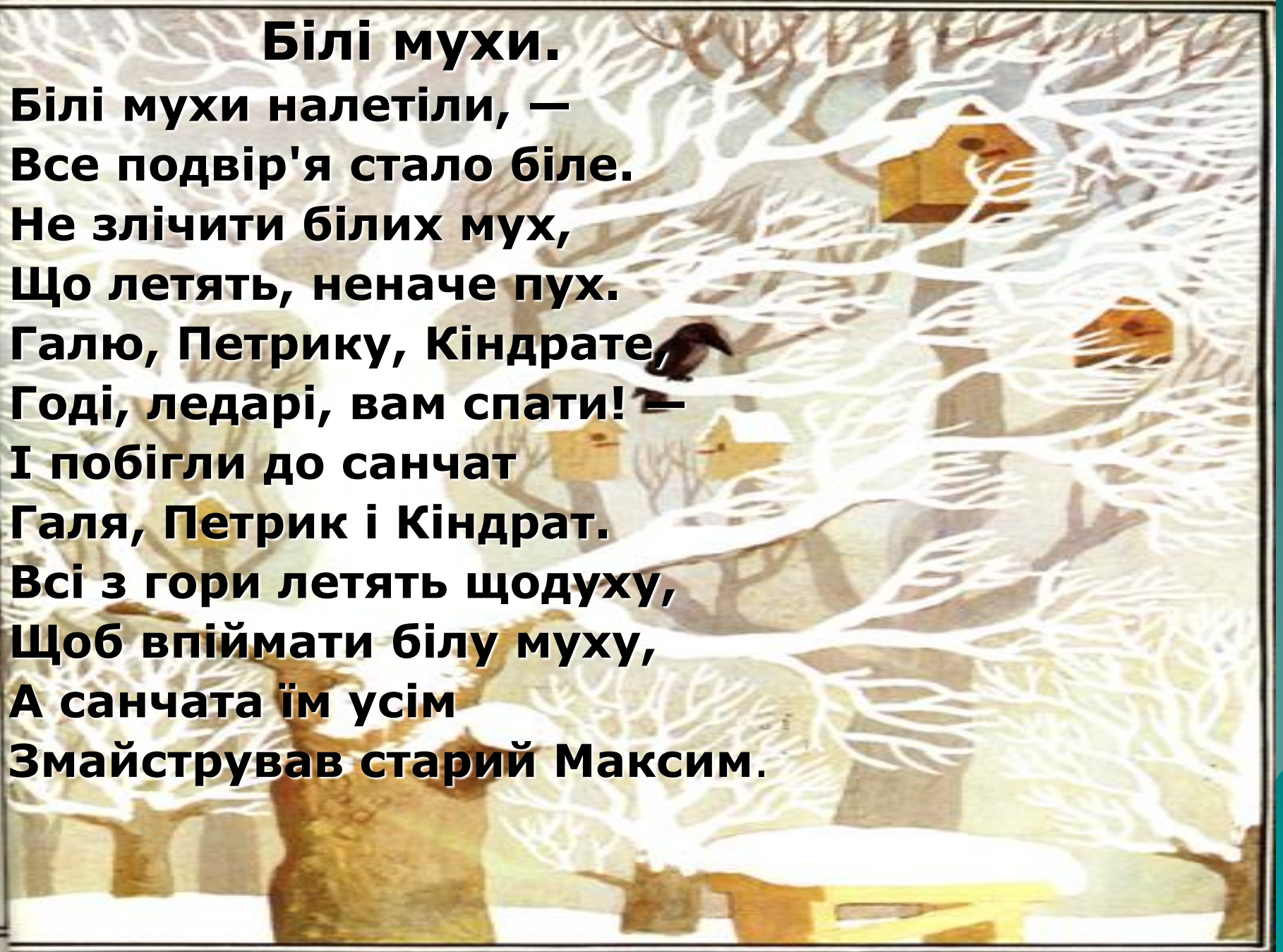

**Прийшла!
Таки прийшла нарешті!
А я вже думав, що минеш ти
Мене в моєму барлозі! -
І знову став я срібнолуким,
І богоданним вірю звукам,
Як віриш ти моїй сльозі.**

**О, безтілесна, невідома!
Ти - як удар святого грому,
Як дощ для спраглої землі.
Тобі несую і відкриваю
Я радість ніжну та безкраю,
І блідні, спізнені жалі.
Стоїть, як янгол, надо мною,
І пестить доброю рукою,
І сповідь слухає, й проща...
Моя ти нене, мій ти квіте,
Не покидай і дай узріти
Хоч би полу твого плаща.**

Білі мухи.

**Білі мухи налетіли, —
Все подвір'я стало біле.
Не злічити білих мух,
Що летять, неначе пух.
Галю, Петрику, Кіндрате,
Годі, ледарі, вам спати! —
І побігли до санчат
Галя, Петрик і Кіндрат.
Всі з гори летять щодуху,
Щоб впіймати білу муху,
А санчата їм усім
Змайстрував старий Максим.**

"Цвітуть бузки, садок біліє..."

Цвітуть бузки, садок біліє
І тихо ронить пелюстки,
Напівзабуте знову мріє,
Як помах милої руки.

У небі вітер кучерявий
Колише теплу блакить,
І на землі гойдає трави,
І затихає, й знов шумить.

І раптом схоплює на крила
Хвилясті співи журавлів, —
І давня казка, вічно мила,
Зринає крізь хвилястий спів.

За матеріалами

http://library.vspu.edu.ua/vistavki/maksim_rilskiy/rilsky.htm